

V. Dyk - Krysař

Text je určen k samostatnému tichému čtení. Úkoly je možno zpracovávat samostatně písemně nebo naopak společně ústně.

I.

"A vaše jméno?"

"Nejmenuji se; jsem nikdo. Jsem hůř než nikdo, jsem krysař."

Muž, který takto mluvil, stál se vzpřímenou postavou před vraty domu, v nichž se do soumraku bělala ženská postava. Hleděl na ni svýma temnýma, pátravýma očima. Byl vysoký a štíhlý, štíhlejší ještě ve svém přiléhavém sametovém kabátci a v úzkých nohavicích. Jeho ruce byly drobné a jemné jako ruce paní. Neměl při sobě ani zbraně, ani hole, ač se zdálo, že přichází z daleka, po cestách, jež vždy jisty nebyly. Svíral za to, něco dlouhého a ozdobného, co budilo zvědavost ženy, s kterou hovořil. Byla to píš'ala, cizokrajné práce, jaké dosud neviděla.

"Krysař," zasmála se žena ve dveřích. "Přicházíte včas do Hammeln. Není tu krysaře, zato krysy je tu mnoho. Vysvětlete mi krysaři, odkud se berou krysy? Nebývalo jich dříve, jak nám lidé říkají. Je to pravda," skončila s úsměvem, "staří lidé míní, že svět je stále horší."

Krysař pokrčil rameny.

"Odkud jsou, nevím. Jsou však v každém z vašich domů. Hlodají bez ustání, hlodají dole ve sklepích, hlodají tam, kde jich nevidíme. Stanou se však dotěrnými a stoupají výše. Připravujete hostinu, svatbu, křtiny, což já vím? Představte si, že se náhle při hostině zjeví krysy s dlouhými boltci a dlouhými kníry. Tento zjev kazí chuť, chápete přece."

"Ano," smála se žena ve dveřích. "Při svatbě Kateřiny objevila se pořádná krysa. Ženich byl bledý jako stěna a Kateřina padla do mdlob. Lidé nesnesou nic tak málo jako to, co jim kazí chuť; odhodlají se pak zavolat krysaře."

"Připravujete svatbu nebo křtiny?" otázal se krysař náhle, bez přechodu.

Žena ve dveřích se zasmála hlasitě.

"Jste cizinec, je zřejmo, že jste cizinec. Nejsem vdána, krysaři."

Krysař se uklonil.

"To nevadí... nijak to nevadí. Nuže, povolají krysaře. Krysař píská a píská, až vyvede všechnu havěť z jejich skrýší. Jde za ním jako omámená. Zavede ji do řeky, do Rýna, Dunaje, Havoly, Vesery. A dům je prostý krysy."

Krysař opět se uklonil a jeho hlas zachvěl se nějakou elegií. Žena mlčela, pohrávajíc si větvičkou jasmínu.

"Ale je-li tomu tak, nepomyslí nikdo na krysaře. Krysař, cizinko, je muž, který nezůstává, ale jde. Lidé vidí ho rádi přicházet. Ale odcházeti vidí ho mnohem raději."

"Opravdu?" řekla pouze. Znělo to jako povzbuzení a snad to ani povzbuzení nebylo. Ale krysař chápal to tak. Bledé jeho tváře se zbarvily; byla by to mohla pozorovat, nebýti temna.

"Cítím to, cizinko. Lidé nemilují krysaře; bojí se ho pouze."

Děvče zasmálo se opět.

"A čím to, že jdou krysy tak slepě za vámi, krysaři?"

Krysař ukázal na píš'alu, která oživila tímto pohybem.

"Je to zvláštní nástroj," řekl.

Autorem materiálu a všech jeho částí, není-li uvedeno jinak, je Mgr. Nováková Pavla, Mgr. Martina Němečková.

Materiál byl vytvořen v rámci projektu Základní školy Stráž, okres Tachov, příspěvkové organizace, registrovaným pod názvem „Škola na míru našim dětem“ a číslem CZ.1.07/1.4.00/21.2210

V. Dyk - Krysař

Pohlédla zvědavě na mluvčího i na píšťalu. Dotkla se jí lehce.

"Píšťala," řekla pak pohrdavě. "Pěkná píšťala. Ale nic více než píšťala."

"Krysy mají dobrý sluch a má píšťala dobrý zvuk."

Oči krysařovy zaplály podivným ohněm. Děvče ve dveřích maně ucouvlo. Větvička jasmínu v její ruce se chvěla.

"Mám zvláštní nadání vyháněti krysy," pokračoval krysař. "Pískám občas na ni velmi smutné písně, písně všech krajů, kterými jsem prošel. A já prošel mnoha zeměmi; slunnými i ponurými, pláněmi a horami. Má píšťala zní tak tiše. Krysy slyší a jdou. Není takového krysaře mimo mne. Povím vám něco, cizinko, která se umíte tak zvonivě smáti. Nikdy jsem nepískal plným dechem; byl to vždy tlumený zvuk. Kdybych pískal plně, ne pouze krysy šly by za mnou."

Krysař domluvil. Oči uhasly a svěsil bezděčně ruce s píšťalou.

"Nemám odvahy," dodal po chvíli. "Stalo by se něco krutého."

Děvče stálo zamlklé a nespouštělo oči z píšťaly a krysaře. Když krysař mlčel, řekla zcela tiše:

"Líbíte se mi, krysaři. Nežli přišel soumrak, viděla jsem ve vašich černých vlasech stříbrné nitky. Nežli jste promluvil, pozorovala jsem na vašem čele vrásky. Ale přesto se mi líbíte. Milovalo vás jistě mnoho žen." "Snad," odvětil krysař. "Nepamatuji se." Slova krysařova měla podivný a jímavý přízvuk. Děvče zvažnělo. Naklonilo se ke krysaři, takže cítil téměř horký jeho dech.

"Líbíte se mi, krysaři," děla. "Ale na vašem místě zapískala bych na píšťalu - plně - vši silou -"

"Víte, co by to znamenalo?" otázal se krysař temným hlasem. "Já to nevím. Víím pouze, že mne časem pojímá úzkost. Hledím na svou píšťalu jako na něco, co mnohé zahubilo a co ještě mnohé zahubí. A pak se usměji. Není to nic než právě pěkná píšťala, sama jste to řekla. A já nejsem více než krysař, který má odvádět nezvané hosty. Krysař, který jako Ahasver jde z města do města, z jihu na sever, ze západu na východ. A jako Ahasver nemám stání. Pobyl jsem zde příliš dlouho, cizinko."

"Ne," pravila. A pak šeptala tiše: "Říkejte mi Agnes." "Agnes -," řekl. Mluvil měkce a hudebně. V jeho ústech vše nabývalo kouzla. Hleděla na něho napjatě. "Odejdete záhy z Hameln?"

"Nevím," řekl. "Není to v mé vůli. A - -" Odpověděla pohledem.

Usmála se svěžím a čistým smíchem mládí a radosti. Znělo to jako zvony vzkříšení.

"Myslím, že tu máte co činiti; je tu mnoho krys." A vážněji dodala: "Zůstaňte, krysaři."

Neodpovídal. Zraky jejich se utkaly. Hleděla neklidně a tázavě do planoucího krysařova zraku.

Větvička jasmínu chvěla se v její ruce. "Mám milence," řekla. Krysař ji vzal za ruku.

"Nechci ho viděti. Nechci o něm slyšet. Víím, že je na světě mnoho šeredných věcí. Co je mi po tom, nepřijdou-li mi do cesty. Nechci ho viděti. Ale kdybych ho viděl..."

Hlas krysařův zesmutněl a ztemněl. Znělo to vážně a varovně jako hrana.

"Ne," vydechla. Ale nebylo jisto, co znamenalo toto ne. Ocitli se na prudkém spádu, kde nečiní se kroky, kde zbývá pouze let. Podržel její ruku ve své a nechala mu ji. Stiskl. Stiskl ji prudce a vášnivě, že by byla vykřikla bolestí. Opakovala přesto stisknutí. Tato bolest ji omamovala.

"Agnes --," řekl. Znělo to jako otázka a jako prosba. Pohlédla na něho a usmála se. "Ano," řekla.

A bylo zřejmo, co znamenalo toto ano. Bylo zcela nahé, bez ostychu a bez výhrad. A děvče ve dveřích podalo krysaři snítku jasmínu.

Autorem materiálu a všech jeho částí, není-li uvedeno jinak, je Mgr. Nováková Pavla, Mgr. Martina Němečková.

Materiál byl vytvořen v rámci projektu Základní školy Stráž, okres Tachov, příspěvkové organizace, registrovaným pod názvem „Škola na míru našim dětem“ a číslem CZ.1.07/1.4.00/21.2210

ÚKOLY K ČÁSTI I.:

1. V ukázce vyhledej přímou charakteristiku krysaře. Je možno zde nalézt charakteristiku přímou i nepřímou?
2. Na základě přečteného úryvku si pokus krysaře představit. Podobal by se někomu z tvého okolí popř. nějakému známému českému i zahraničnímu herci?
3. Krysař by v textu měl působit jako osoba podmanivá, charismatická, poutající a okouzující ostatní. Podle čeho je možné takto usuzovat?
4. Krysa nese i význam symbolický. Jaké jsou pro ni typické vlastnosti? Jaké pocity tě v souvislosti s tímto zvířetem napadají?
5. Krysou můžeme označit i člověka. Jaký jedinec si zasluhuje toto označení?
6. Vysvětli podtržený úryvek textu.
7. Co chtěl krysař naznačit tímto tvrzením: *„Nikdy jsem nepískal plným dechem; byl to vždy tlumený zvuk. Kdybych pískal plně, ne pouze krysy šly by za mnou.“*
Kdo další by jej mohl následovat? Co by se pravděpodobně stalo s každým, kdo by se za zvukem krysařovy píšťaly vydal?
8. Můžeš už po přečtení úryvku odhadnout, jakým směrem se bude příběh dále odvíjet?

Autorem materiálu a všech jeho částí, není-li uvedeno jinak, je Mgr. Nováková Pavla, Mgr. Martina Němečková.
Materiál byl vytvořen v rámci projektu Základní školy Stráž, okres Tachov, příspěvkové organizace, registrovaným pod názvem „Škola na míru našim dětem“ a číslem CZ.1.07/1.4.00/21.2210

VI.

Onoho dne ležel Sepp Jörgen na palouku poblíž své chaty, hlavu maje opřenu o kupu sena. Seno vonělo a Jörgen usnul malátným a těžkým spánkem.

Stalo se tehdy, že na Jörgenův palouk zabloudila dvě děvčata z Hameln. Byla to Lora, dcera řezbáře Wolframa, a Kätchen, dcera pekaře Grilla. Obě měly plavý vlas a zvědavé oči a obě byly opilé mládím. Přicházely rozesmáté svou krásou a zkrásnělé svým smíchem. Spící rybář vzbudil jejich zvědavost. Připlížily se k spícímu po špičkách a dívaly se do jeho tváře --

Spící neuslyšel kroků. Jeho prsa zdvihala se a klesala v pravidelném rytmu; jeho košile byla rozhalena; bylo viděti jeho zarostlá a mohutně klenutá prsa.

Lora Wolframová přisedla k spícímu. Sklonila se svým mladým a pružným tělem nad ním, zatajujíc dech, aby ho neprobudila. Ale opatrnost tato byla zbytečná. Sepp Jörgen se neprobudil. Také Kätchen nabyla odvahy. Dotkla se měkkou svou rukou lehce kučeravých vlasů spícího. Zachvěl se lehce, jakoby pod dotekem něčeho chladného a ošklivého. A přece ruce Kätchen nebyly ani chladné, ani ošklivé. Všichni v Hameln znali naopak krásné její ruce.

Ale Sepp Jörgen přes toto zachvění se neprobudil.

Oči děvčat hořely zvláštním ohněm. Tento muž, tak blízký a tak lhostejný, dráždil v spánku zájem, kterého nikdy neprobudil bdící. Zdálo se, že vše malicherné, směšné a titěrné, co se pojilo k jeho jménu, bezvědomím spáčovým se tratí; zbyl tu muž, odpočívající v kupě sena.

"Kdyby to nebyl Jörgen," pravila Kätchen, krčíc rameny.

A Lora, dcera řezbáře Wolframa, opakovala: "Kdyby to nebyl Jörgen."

Seděly chvíli nad spícím, roztoužené a snad něžné, drážděny neurčitými sny o rozkoši a lásce.

Vlna opojení zaplavila mladá jejich těla. Così je pudilo do náruče silného a svalnatého hochu. A seno vonělo a posečené květy v něm.

"Kdyby to nebyl Jörgen," opakovala Kätchen trochu lítostivě, "bylo by možno ho milovat. Není ošklivý. A jistěže málokdo by se mu mohl silou rovnat. Pravili mi, že s Jörgenem nejsou žerty."

"-- Příštího dne," mínila Lora. "Činí vše o den později. Ožení-li se kdy, tedy jistě si na svou nevěstu vzpomene až příštího dne. Chudáček, bude mít smutnou svatební noc!"

Slova Lořina, končící dušeným smíchem, probudila spáče. Prvý okamžik hleděl naprosto nejistě, neuvědomiv si místa ani času. Zíral na rozehřáté tváře děvčat podivným, užaslým pohledem. To bylo příliš mnoho pro bujný rozmar dívek z Hameln. Vypukly v nehorázný smích, smích daleko slyšitelný, v zdravý, smyslný a překypující smích, smích ženy, která by ráda hřešila.

Nechápavě a němě hleděl rybář na smíšky. Pak povstával pomalu a ještě všecek zahleděn na Kätchen a Loru. Ale to přesahovalo míru. Kätchen a Lora vzpomněly si náhle, že nebylo by radno dáti se spatřiti v společnosti Seppa Jörgena, jehož směšnost vynikla tak náhle u bdícího. Zmizely, dříve než Jörgen se mohl vzpamatovati. Ale ještě z dálky bylo možno slyšet jejich neukrotitelný smích.

Sepp Jörgen stál a nechápal; bylo tomu vždycky tak.

Autorem materiálu a všech jeho částí, není-li uvedeno jinak, je Mgr. Nováková Pavla, Mgr. Martina Němečková.

Materiál byl vytvořen v rámci projektu Základní školy Stráž, okres Tachov, příspěvkové organizace, registrovaným pod názvem „Škola na míru našim dětem“ a číslem CZ.1.07/1.4.00/21.2210

XXIII.

A krysař zapískal na svou píšťalu.

Nebyl to však tenký, tlumený tón, kterým vábil myši. Zvuk zněl plně a mocně; srdce při něm prudce zabušilo, krok se bezděčně zrychlil a probouzelo se - tiše, oh, tiše! - vše, co dřímalo v hlubokém nitru. Ale jak rychle šla tato píseň ze sna do života a z života do smrti! Jak tragické a velké vypětí! Jak jímavý a nezapomenutelný hlas!

Krysař pískal.

Šílená slyšela zvuk píšťaly. Její smích zchladl na rtech a mizel; a náhle - poslední ozvěna jejího smíchu se ještě vracela - vypukla v pláč. Slzy jí kanuly z očí. Bylo jí, jako by Agnes brala za ruku a říkala: "Pojď!"

Šla za krysařem.

Krysař vyšel na ulici. Mocně a silně zněla jeho píšťala. Kdo ji slyšel, propadl krysařově svodu. Ustal od své práce a šel. Nedořekl slova a šel.

Pradleny praly na dvoře Erhardtova domu. Byly mladé a svěží a hovořily o svých milencích. Ale krysař hvízdal. Zapomněly na bělostné prádlo i na chtivé milence a šly za krysařem.

Ve Froschově dílně pracovali truhláři. Dělalí lože a chválili krásu svých milých. Ale krysařova píšťala jim nedovolila jejich práci i hovor dokončit. Šli za krysařem.

Květinářka a dohazovačka Elsbeth právě přemlouvala počestnou Susu Tolschovou, sirotka, sloužícího u radního Lamberta. Cinkala zlatými dukáty, opíjejícími sluch i oči. Ale když právě Susa podléhala svodům staré kuplířky, která jí líčila dobré bydlo a blahý osud, zazněla krysařova píseň. A Elsbeth i Susa šly za krysařem.

Dělníci ve Strummově dílně stříhali vzácná sukna. Slyšeli však zvuk krysařovy píšťaly, nechali vzácné látky i hovor o dálných mořích a velkých přístavech a šli tam, kde zněla píseň krysaře, vábivá i teskná zároveň.

Míjeli krčmu "U Žíznivého člověka". Krčmář Roger stál ve dveřích ve své nízké čepici, vždy připraven se sklonit a usmát. Černá Líza stála za jeho zády, ukazovala se i skrývala, vždy připravena se usmívat a milovat.

Krysařova píšťala odvedla Rogera i Černou Lízu, jako bere dravá voda břeh.

Krysařova píšťala probouzela staré sny a staré hoře.

Zhýřilec naklonil svou hlavu; za zvuku píšťaly viděl dávno mrtvou matku, hladící čílko kučeravého hochy, který už dávno není. Za zvuku píšťaly viděl svoji budoucnost: prázdné, bědné, hanebné stáří!

Nejnestoudnější frejírka ve městě - Dora, si vzpomněla na hochy s modrými očima, kterého kdysi dobře milovala. Vzpomněla si na smrt zrazeného. A vzpomněla si i na všechny ty, kteří přišli potom. Vzpomněla si na opovržlivé pohledy těch, kteří plaše odcházejí před svítáním.

Vzpomněla si na vrásky, které ráno viděla v zrcadle.

Krysařova píšťala rozněcovala jiskry, dávno uhaslé popely; vracela dávno zašlé a zapomenuté.

Stále rostl počet těch, kteří šli za krysařem. Radnice se vyprázdnila; div divů, ctihodní konšelé šli za ním. Chrám svaté Trojice se vyprázdnil; šli za ním kněz, kostelník, ministranti, šli za ním kající i svatebčané, truchlící a doufající.

Krysařova píšťala je pudila dál a zástup šel mlčky za ní. A ve všech těch zašlých srdcích,

Autorem materiálu a všech jeho částí, není-li uvedeno jinak, je Mgr. Nováková Pavla, Mgr. Martina Němečková.

Materiál byl vytvořen v rámci projektu Základní školy Stráž, okres Tachov, příspěvkové organizace, registrovaným pod názvem „Škola na míru našim dětem“ a číslem CZ.1.07/1.4.00/21.2210

V. Dyk - Krysař

zubožených duších zaprášených cestou, zkažených hříchy, ve všech těch srdcích se probouzela jakási čistá touha.

A krysařova píšela, když promluvila o bílých šatečkách družičky, úsměvu, dítěti, čistotě prvního snu, když promluvila o tolikerém hříchu a mnohé zradě, o tolikeré neřesti a kalu, o bídě i únavě, se opět rozjásala. A mezi pestrým zástupem lidí z Hammeln, sledujícím krysaře, to nějak radostně zašumělo. Nebylo nikoho, kdo by neporozuměl. Ano, jde se do země sedmihradské. Ano, sedmihradská země čeká. Ano, je možné žít jinak.

A všichni - muži, ženy i děti opouštěli blátivý život v Hammeln v touze, kterou napovídala krysařova píšela. Matky tiskly nemluvnata ještě prudčeji na svá prsa: bude to jiný život, krásnější život! A starci, stojící téměř nad hrobem, zrychlili krok: je ještě nutné urvat několik dní, několik hodin, několik vteřin krásnějšího života!

XXV.

Řeka plyne. Plyne, nerušena osudy.

Rybářský člun se houpá na řece; ale Jörgena nenapadá rozprostříti síť. Sedí na člunu a dumá.

Těžko by pověděl, proč je mu smutno. Nechápe ještě, ale počíná tušit.

Je ticho... ticho.

Je nedělní den a bylo by třeba zvonit k požehnání. Ale zvon chrámový se neozývá.

Je nedělní den a měšťané Hammeln, jejich ženy, synové i dcerky měli by se procházeti po březích. Ale hráze jsou pustý.

Je nedělní den, den, kdy se vyfintění hejskové a rozesmáté frejírky posmívají nejvíce Jörgenovi; dnes však se nikdo nesměje.

A Sepp Jörgen, který tušil, počíná chápat.

Stalo se něco. Vzpomíná na průvod, který šel za krysařem; vzpomíná na bledou krysařovu tvář.

Sepp Jörgen chopil se vesel a zamířil ku břehu. Přivázal loď a ubíral se k Hammeln.

Ulice byly pustý. Krámy byly pustý. Krčmy byly pustý.

Sepp Jörgen šel podloubím. Jindy této doby bylo zde živo: dnes ani člověka.

Krok Jörgenův zní nějak zlověstně na chladných kamenech.

Jörgen stanul u kostela. Žebráci a žebračky nestáli u vchodu; to ho udivilo. Jörgen šel dále. V kostele bylo ticho. Mnohem zlověstněji ozýval se zde rybářův krok. Pokropil se svćenou vodou, ale jeho oči viděly stále prázdno: prázdno v lavicích, prázdno před oltářem. Pod klenbou chrámovou bylo takové ticho, že Jörgen domníval se slyšeti hovor dvou andělů na oltáři k sobě se choulících. Ozvěna vlastních kroků ho děsila. Kráčel tiše, po špičkách, a přece hluk kroků rušil zakleté ticho.

Jörgen posléze chápal, stojí tváří v tvář Ukřižovanému. Všichni odešli. Je posledním mužem v Hammeln. Posledním člověkem v Hammeln.

Úžas této myšlenky zhroutil rybáře málem; zachytil se stěží schodiště prázdné kazatelny.

Zvuky píšely krysařovy ožily v jeho paměti; zaniknuvší tóny teprve nyní ho podmaňovaly.

Kouzlo, kterému podlehl všichni v Hammeln, podmanilo rybáře, přeživšího okouzlovatele.

Autorem materiálu a všech jeho částí, není-li uvedeno jinak, je Mgr. Nováková Pavla, Mgr. Martina Němečková.

Materiál byl vytvořen v rámci projektu Základní školy Stráž, okres Tachov, příspěvkové organizace, registrovaným pod názvem „Škola na míru našim dětem“ a číslem CZ.1.07/1.4.00/21.2210

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

A rybář krácel po stopách krysaře a těch, kdo šli za ním. Krácel, domnívaje se slyšet zvuky píšťaly.

XXVI.

Slyšel vše, co slyšeli lidé z Hammeln: hoře, lítost a naději. Píseň tragického rozpětí a píseň tragičtějšího osudu. Ale takřka už na odchodu z města slyšel něco, čeho neslyšeli odešli.

Otevřeným oknem tichého domku zněl k němu pronikavý nárek dítěte.

Opuštěné nemluvně plakalo.

Sepp Jörgen nebyl posledním člověkem v Hammeln. A Sepp Jörgen, divno to říci, chápal.

Otevřel dveře a vstoupil do pustého příbytku. V kolébce, málo kryto peřinkou, leželo dítě, drobný, baculatý tvor. Převalovalo se bezmocně, třepetajíc nožičkami o stěnu kolébky a bijíc ručkama do prázdna. A jeho nárek zněl jako jasný rozkaz, který nemohl být vyslechnut v prázdném městě, v prázdném domě, prázdné síni.

Sepp Jörgen stál tu bezradně. Co může učiniti pro dítě? Má hlad. Jak ukonejší jeho hlad?

Dítě, zaslechnuvši kroky, rozplakalo se prudčeji. Sepp Jörgen sklonil se nad kolébkou a vzal dítě do své náruče.

Bylo to děvče.

Sepp Jörgen hýčkal dítě. Ale tu si vzpomněl nad hladovým nebožátkem na vše: na pusté ulice v Hammeln, na zmizelou Kätchen a Loru, na zástup odešlý s krysařem. A znovu zněla jeho nitrem melodie smutná a lítostivá, a pak jásavá a vítězná.

Rozhlédl se ještě po opuštěné síni, po neumytém nádobí, po zbytcích chudého oběda. Nic zde nebylo, co by ukonejšilo hlad nemluvně, marně hledajícího prs matčin.

Neškoleným, neumělým hlasem zapěl Jörgen ukolébavku dětí z Hammeln, píseň o zemi sedmihradské. Pěl a hýčkal dítě.

Ale dítě znovu zaplakalo. Chtělo pít. Nevědělo o jiné touze. Jörgen o ní věděl. Pláč dítěte splýval s echem písně píšťaly krysařovy, teprve nyní zvučícím. Splývaly v mohutný proud, který strhoval rybáře. Ústrky a běda přelého života šly před ním.

Sepp Jörgen vyšel s dítětem na ulici.

Bolest a touha pudily ho na horu Koppel... za ostatními... za krysařem.

Stoupal se svým břemenem rychle. Jako ten, kdo ví, že shodí je záhy.

Neohlédl se po opuštěném Hammeln. Co bylo mu po městě, jež nedalo mu než rány a smích?

Také srdce Jörgenovo snilo kdysi o zemi sedmihradské. Také jeho srdce snilo o jiném životě. A ten zdál se býti na dosah ruky. Všichni našli cestu. A Jörgen?

Poslední muž z Hammeln došel k bráně země sedmihradské.

Propast otvírala se před ním. V její hloubi je cesta. Z ní zněly hlasy, lákavé a svůdné:

"Co chceš, ó rybáři, v Hammeln a v celé své zemi? Tvá touha je marná, tvá láska je marná, marný je tvůj sen!

Co zmůže tvá práce, co zmůže tvé rozpětí, co zmůže tvá smrt? Lovíš v řece; jak je bídná tvá kořist, rybáři!

Země sedmihradská čeká. Jiný život čeká. Nikdo už se nebude tam Jörgenovi smát.

Autorem materiálu a všech jeho částí, není-li uvedeno jinak, je Mgr. Nováková Pavla, Mgr. Martina Němečková.

Materiál byl vytvořen v rámci projektu Základní školy Stráž, okres Tachov, příspěvkové organizace, registrovaným pod názvem „Škola na míru našim dětem“ a číslem CZ.1.07/1.4.00/21.2210

V. Dyk - Krysař

Kätchen ani Lora neutekou od tebe. Oh, rybáři, jak nedočkavě objímají tam nahá ženská ramena!"

Ale stalo se něco zvláštního. Křik dítěte překonal zvuk píš'aly krysařovy. Dítě plakalo ještě. Chtělo pít. Nevědělo nic o zemi sedmihradské. Pláč dítěte dojal posledního muže z Hammeln; pláč nemluvněte překonal jeho touhu. Kynul bezmocně rukou na pozdrav někomu, kdo navždy odchází. Rozloučil se s propastí. Potom odešel hledat ženu, která by dala napít dítěti.

ÚKOLY KE ZBÝVAJÍCÍMU TEXTU:

1. Za krysařem do průvodu se vydali všichni obyvatelé městečka. Autor však upozornil jen na některé skupiny občanů – např. dohazovačka, krčmář, radní apod. S jakým záměrem tak autor učinil? Na jaké špatné lidské vlastnosti chtěl upozornit?
2. Co označuje zemi sedmihradskou? Kde se nachází? Skutečně existuje?
3. Vlastními slovy vysvětli, proč právě zaostalý rybář Sepp a malé nemluvně zůstali ušetřeni.

Autorem materiálu a všech jeho částí, není-li uvedeno jinak, je Mgr. Nováková Pavla, Mgr. Martina Němečková.
Materiál byl vytvořen v rámci projektu Základní školy Stráž, okres Tachov, příspěvkové organizace, registrovaným pod názvem „Škola na míru našim dětem“ a číslem CZ.1.07/1.4.00/21.2210